

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Černým, Ph. D., ve věci

žalobce: **O. P.**, narozený „X“,
státní příslušnost Ukrajina,
bytem „X“,
zastoupený JUDr. J. Z., obecným zmocněncem,
sídlem „X“,

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, Odbor azylové a migrační politiky,
sídlem Nad Štolou 3, poštovní schránka 21/OAM, 170 34 Praha 7,

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 7. 2019, č. j. OAM-21/ZA-ZA11-VL11-2019, E. č. „X“,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 7. 2019, č. j. OAM-21/ZA-ZA11-VL11-2019, E. č. „X“, jímž bylo ve věci žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany rozhodnuto tak, že se žalobci podle ustanovení § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), mezinárodní ochrana neuděluje, neboť pro vyhovění žádosti nebyly splněny zákonné předpoklady.

Žaloba

2. Žalobce nejprve namítal, že žalovaný žalobou napadené rozhodnutí zaslal přímo žalobci na adresu, na které se žalobce nezdržoval, ačkoliv ve spise Policie ČR, odboru cizinecké Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

policie, byla založena plná moc obecného zmocněnce žalobce JUDr. J. Z. a až následným doručením rozhodnutí obecnému zmocněnci žalobce, tj. dne 3. 10. 2019 začala běžet lhůta pro podání žaloby, proto byla žaloba podána včas.

3. Žalobce v žalobě uvedl, že žalovaný nezjistil stav věci odpovídající skutečnému stavu. Konkrétně namítal obavy z povolání do armády či naverbování do skupin separatistů a převelení do bojů na Ukrajině, a to proti své vůli. Trval na tom, že o azyl nežádal, aby se vyhnul základní vojenské službě, nýbrž proto, že v jeho bydlišti se objevovaly osoby, které nepatřily k pracovníkům příslušné vojenské správy. Vedle toho žalobce namítal, že žalovaný hodnotil jeho politickou angažovanost příliš úzce a bez ohledu na jeho nízký věk. Potvrdil, že nebyl v žádné z politických stran, nicméně jeho odpor vůči vojenskému střetu je nutno považovat za určité politikum, a tudíž je třeba jeho žádost o azyl posuzovat jako podanou z politických důvodů. Nesouhlasil s tím, že žalovaný nevzal v jeho prospěch skutečnost, že projevil zájem v České republice pracovat. Domníval se, že žalovaný jeho žádosti vyhoví a využije jeho zájem na začlenění do pracovního procesu v České republice, neboť tím žalobce prokazuje, že považuje Českou republiku za bezpečnou zemi pro život a práci.

Vyjádření žalovaného k žalobě

4. Žalovaný předně uvedl, že plná moc obecného zmocněnce žalobce byla do spisu založena až dne 16. 9. 2019, tedy až po pravomocném skončení správního řízení, z toho důvodu bylo správním orgánem doručováno přímo žalobci, a to fikcí s datem 29. 7. 2019, proto je žaloba podle názoru správního orgánu podána opožděně.
5. Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě uvedl, že popírá oprávněnost námitek, neboť neprokazují nezákonnost napadeného rozhodnutí. Žalovaný trval na správnosti napadeného rozhodnutí, poněvadž v průběhu správního řízení bylo objasněno, že důvodem žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobce jsou obavy z povolání do armády, nasazení do válečného konfliktu a legalizace pobytu na území České republiky za účelem lepšího výdělků. Žalovaný připomněl výpověď žalobce ohledně uplatňování politických práv a svobod ve smyslu § 12 zákona o azylu a trval na tom, že žalobce v průběhu správního řízení neuvedl žádné problémy kvůli rase, národnosti, náboženství apod., s nimiž by se v zemi původu potýkal. Žalovaný se domníval, že žádost o mezinárodní ochranu byla ze strany žalobce podána účelově s cílem legalizace pobytu na území České republiky. Podotkl, že režim pobytu cizinců na území České republiky se řídí jiným zákonem, a to zákonem č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“). Konstatoval, že jeho úkolem při posuzování azylové žádosti je primárně hodnotit, zda byly naplněny azylově relevantní důvody pro udělení mezinárodní ochrany v některé z jejích forem, přičemž ochota žalobce na území České republiky pracovat mezi uvedené důvody rozhodně nepatří. S ohledem na výše uvedené proto žalovaný navrhl, aby soud žalobu v plném rozsahu zamítl.

Ústní jednání soudu

6. Obecný zmocněnec žalobce při jednání soudu nařízeném na den 12. 10. 2020 odkázal na podanou žalobu a doplnil, že reálná situace se liší od oficiálních údajů Ministerstva vnitra. Východ Ukrajiny není stabilní a byl by tam ohrožen život žalobce. Do armády jsou povoláváni i muži ze západní Ukrajiny, aby válčili na východě, protože východní

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

Ukrajinci nechtějí válčit proti svým vlastním lidem. Obecný zmocněnec žalobce dále uvedl, že měl být pozván spolu s žalobcem k pohovoru, neboť mu mohl poskytnout právní pomoc a výpověď žalobce mohla vypadat úplně jinak. Žalobce dále doplnil, že komunikuje se sousedy, kteří mu řekli, že za ním do jeho místa bydliště chodí lidé v uniformách, kteří ho hledají, což žalobce považuje za způsob, jak ho dostat do armády a doplnil, že oficiální údaje nejsou důvěryhodné, neboť situace je ve skutečnosti špatná. Žalobce tedy trval na podané žalobě a žádal zrušení žalobou napadeného rozhodnutí a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení.

7. Pověřený pracovník žalovaného při tomtéž jednání soudu odkázal na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí a na vyjádření k žalobě. Žalovaný doplnil, že žalobce se ani neseznámil s obsahem spisu. K námitce žalobce, že se na jeho osobu chodí někdo ptát v jeho bydlišti na Ukrajině, uvedl, že tuto námitku shledává jako nově uplatněnou. Žalovaný tedy setrval na zamítnutí žaloby.

Posouzení věci soudem

8. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ustanoveních § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první tohoto zákona. Z ní vyplývá, že soud přezkouvává rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během patnáctidenní lhůty ode dne doručení napadeného rozhodnutí, jak stanovuje § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. a § 32 odst. 1 zákona o azylu. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení odůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud z úřední povinnosti přihlídnout toliko k takovým vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají jeho nicotnost podle ustanovení § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky v projednávané věci nebyly zjištěny.
9. V první řadě soud zkoumal včasnost podané žaloby. Ze správního spisu bylo zjištěno, že plná moc obecného zmocněnce žalobce ze dne 19. 12. 2018 k zastupování žalobce je přílohou předávacího protokolu ze dne 7. 1. 2019 Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Ústeckého kraje, odboru cizinecké policie, přičemž přílohou tohoto protokolu je vedle zmíněné plné moci udělené obecnému zmocněnci i žádost o udělení mezinárodní ochrany a kopie cestovního dokladu. Soud má za to, že jestliže přílohou předávacího protokolu byla mj. žádost o udělení mezinárodní ochrany, na kterou žalovaný svým rozhodnutím reagoval, musel mít k dispozici i ostatní shora uvedené přílohy tohoto protokolu, tedy i plnou moc udělenou obecnému zmocněnci žalobce.
10. Správním orgánem však bylo neúspěšně doručováno přímo žalobci na adresu „X“ a až k žádosti obecného zmocněnce žalobce ze dne 28. 8. 2019 bylo žalobou napadené rozhodnutí doručeno obecnému zmocněnci žalobce dne 3. 10. 2019. Podle obsahu správního spisu je nepochybné, že plná moc JUDr. J. Z. k zastupování žalobce byla postupována žalovanému společně se žádostí o udělení mezinárodní ochrany. Žalovaný tedy měl doručovat písemnosti tomuto zástupci žalobce. S ohledem na uvedené skutečnosti je jako datum rozhodné pro počátek běhu lhůty k podání žaloby nutné považovat datum doručení žalobou napadeného rozhodnutí obecnému zmocněnci žalobce, tj. dne 3. 10. 2019. Jelikož žaloba byla u zdejšího soudu podána dne 18. 10. 2019, byla žaloba podána v zákonné lhůtě.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

11. K námitce žalobce, uplatněné při jednání soudu dne 12. 10. 2020, že obecný zmocněnec žalobce měl být pozván k pohovoru se žalobcem, aby mu mohl poskytnout právní pomoc, přičemž výpověď žalobce mohla vypadat úplně jinak, soud uvádí, že se touto námitkou nezabýval, neboť byla obecným zmocněncem žalobce uplatněna až po uplynutí zákonem stanovené lhůty, ve smyslu § 71 odst. 2 s. ř. s.
12. Po přezkoumání skutkového a právního stavu dospěl soud k závěru, že žaloba není z pohledu uplatněných žalobních námitek důvodná.
13. Ze správního spisu postoupeného žalovaným soud zjistil tyto podstatné skutečnosti. Dne 7. 1. 2019 podal žalobce žádost o udělení mezinárodní ochrany. V poskytnutí údajů k žádosti o mezinárodní ochranu žalobce dne 10. 1. 2019 uvedl, že je „X“, nikdy nebyl členem žádné strany, ale v roce 2013 byl dobrovolníkem na Majdanu v Kyjevě, kde působil jako tlumočnick do anglického jazyka, je svobodný a bezdětný. Do České republiky přicestoval autobusem přes Polsko na české pracovní vízum. Jeho zdravotní stav je dobrý a bez omezení. Jako důvod žádosti o mezinárodní ochranu uvedl, že nechce do armády, a to i kvůli jeho „X“ vyznání. V protokolu o pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 10. 1. 2019 žalobce doplnil, že na Ukrajině žil v roce 2003 ve Vinnické oblasti, v roce 2013 a 2014 pobýval dva měsíce v Kyjevě, od roku 2016 do roku 2018 žil ve Volyňské oblasti a jinak pobýval ve Lvovské oblasti, kde má registrovaný pobyt. Na Ukrajině pracoval na stavbě jako nakladač a jako tlumočnick do anglického jazyka. Na Ukrajině žil v domě rodičů s matkou, bratrem a babičkou. Ukrajinu s bratrem opustili a jeli do České republiky za prací, navíc se babičce zhoršil zdravotní stav a matka odešla z práce, aby se o ni starala, proto se rozhodli odjet. Protože nemluví česky, pracoval na stavbě. V České republice žili s bratrem v Brně, následně v Ostravě, a poté je otčím vzal do Děčína. Na Ukrajině žalobce neměl vážné problémy, možná jen finanční, práce na Ukrajině je špatně placená. V roce 2012 se za úplatu vyhnul vstupu do armády, chtěl to tak udělat i teď, ale v roce 2014 se změnila okolnosti a nyní ho právě kvůli nástupu do armády hledají. Za vyhýbání se vojenské službě mu hrozí trestní postih, a pokud se bude muset vrátit do své vlasti, má strach, že bude s velkou pravděpodobností zadržen na hranicích a poslán na vojenskou správu. Nyní mu trestní postih nehrozí, neboť nepodepsal předvolání. Žalobce nechce bojovat ani jít do války, navíc si je jistý, že by ho poslali na východ a tam by mohl zemřít nebo by musel zabíjet jiné lidi, což kategoricky odmítá, a to i s ohledem na jeho vyznání.
14. Ze spisového materiálu rovněž vyplynulo, že žalobce předložil nájemní smlouvu a žalovaný si před rozhodnutím ve věci obstaral informaci OAMP o politické a bezpečnostní situaci na Ukrajině, mezinárodních smlouvách o lidských právech a základních svobodách, vojenské službě a o vnitřně přesídlených osobách, ze dne 25. 4. 2019 a informaci Ministerstva zahraničních věcí České republiky ze dne 16. 5. 2018, č. j. 110372/2018-LPTP, o situaci neúspěšných žadatelů o mezinárodní ochranu a po dlouhodobém pobytu v zahraničí po návratu do vlasti.
15. Podle ustanovení § 12 písm. a) zákona o azylu platí, že *azyl se cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod.*
16. V ustanovení § 12 písm. b) zákona o azylu je zakotveno, že *azyl se cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální*

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.

17. V ustanovení § 14 zákona o azylu je zakotveno, že *pokud v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení azylu dle ustanovení § 12, tak lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu.*
18. Podle ustanovení § 14a odst. 1 zákona o azylu *se doplňková ochrana udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního bydliště, by mu brozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odst. 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.*
19. Podle ustanovení § 14a odst. 2 zákona o azylu *se za vážnou újmu podle tohoto zákona považuje uložení nebo vykonání trestu smrti, mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.*
20. Soud se nejprve zabýval námitkou, jež má dle žalobce spočívat zejména ve skutečnosti, že žalovaný dostatečně nezjistil stav věci.
21. Jak vyplynulo z předloženého správního spisu a napadeného rozhodnutí, žalovaný v rámci své úvahy vycházel zejména z informací poskytnutých žalobcem v samotné žádosti o udělení azylu a z protokolu o pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Z uvedených listin je zřejmé, že žalobce o azyl požádal zejména pro legalizaci pobytu na území České republiky, aby zde mohl pracovat, a z obavy z povolání do armády a pracovníků, kteří nepatří k vojenské správě. Žalovaný si proto mimo jiné jako podklad svého rozhodnutí vyžádal informaci OAMP o vojenské službě. V napadeném rozhodnutí se pak zabýval jednotlivými předpoklady udělení mezinárodní ochrany a doplňkové ochrany dle § 12 - § 14b zákona o azylu, kdy postupným vyloučením jednotlivých zákonných důvodů dospěl k závěru, že uvedené podmínky žalobce nesplňuje.
22. Soud v rámci námítky žalobce, ohledně nedostatečně zjištěného skutečného stavu věci, neposuzoval, zda žalovaný na základě zjištěného skutkového stavu správně uvážil, jestli v případě žalobce neexistují některé relevantní důvody pro udělení azylu. Zjištěný skutkový stav je nutno posoudit jako dostatečný, neboť žalovaný si obstaral dostatek podkladů pro rozhodnutí, důkazy vyhodnotil a v napadeném rozhodnutí podrobně rozvedl, z jakých důvodů žalobci mezinárodní ochranu nepřiznal, jakož i z jakých podkladů při své úvaze vycházel. Soud hodnotí zjištěný skutkový stav za dostatečný a z uvedeného důvodu považuje žalobcem vznesenou námitku za nedůvodnou.
23. Žalobce spatřoval důvod pro udělení mezinárodní ochrany zejména ve skutečnosti, že mu v případě jeho návratu na Ukrajinu hrozí povolání do armády. K tomu soud konstatuje, že z judikatury správních soudů vyplývá, že obecně není možné požadavek státu na brannou povinnost považovat za nelegitimní, naopak její odmítání nezakládá odůvodněné obavy z pronásledování ve smyslu § 12 zákona o azylu, a to ani v případě, že by dotčená osoba mohla být pro nenastoupení ke službě nebo dezerci trestána (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 8. 2012, č. j. 2 Azs 17/2012 - 44, který je dostupný Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

na www.nssoud.cz). Požadavek na vojenskou službu tak sám o sobě v rozporu se základními lidskými právy není, a to ani v případě, že by byl její výkon spojen s rizikem účasti při bojových akcích ve válečném konfliktu. K opačnému závěru by se mohlo dojít pouze v případech vymezených např. v rozsudku Vrchního soudu v Praze ze dne 19. 8. 1994, č. j. 6 A 509/94 - 27, pokud by se žalobce musel: „*podílet na bojových akcích, z hlediska mezinárodních společenství obecně odmítaných (jako např. genocida, etnické čistky, kruté vedení války proti civilnímu obyvatelstvu, vraždění zajatců ap.) a nikoli z pouhé averze k vojenské službě nebo ze strachu o život.*“ Soud současně uvádí, že z citovaných zpráv mezinárodních organizací nevyplývá, že by porušování lidských práv či páchaní válečných zločinů na Ukrajině mělo docházet paušálně či cíleně. Soud neshledal důvod, proč by se měl v daném případě od judikatury Nejvyššího správního soudu odchýlit a námitku žalobce v tomto smyslu shledal nedůvodnou.

24. K obavě z osob, které žalobce údajně navštěvovaly v jeho bydlišti, nic konkrétního neuvedl, a soud konstatuje, že ani v tomto tvrzení neshledává naplnění pojmu pronásledování či hrozby vážné újmy, které by mohly založit udělení mezinárodní ochrany.
25. K námitce žalobce ohledně neudělení azylu podle § 12 písm. a) a § 12 písm. b) zákona o azylu soud uvádí, že v daném případě žalobce neuvedl žádné relevantní skutečnosti, které by nasvědčovaly závěru, že by byl příslušníkem určité sociální skupiny, jež je pronásledována za svou příslušnost, názory či přesvědčení, a proto žalovaný správně vyhodnotil, že žalobce nemá pro udělení mezinárodní ochrany z uvedeného důvodu nárok. Žalovaný se v žalobou napadeném rozhodnutí podrobně zabýval důvody, pro které žalobci mezinárodní ochranu podle § 12 zákona o azylu neudělil. Žalobce sice v žalobě uvedl, že mezinárodní ochrana mu měla být udělena z politických důvodů, avšak v protokolu o pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 10. 1. 2019 uvedl, že nemá žádné politické přesvědčení, politické důvody spatřoval v tom, že má odpor vůči násilí a střelným zbraním a nechce se války aktivně účastnit. Lze tak přisvědčit názoru žalovaného, když odůvodněný strach z pronásledování pro zastávání určitých politických názorů u žalobce neshledal. Dále soud poznamenává, že z obsahu správního spisu vyplývá, že na Ukrajině existuje institut alternativní civilní služby, kdy je možno například z náboženských důvodů odmítnout základní vojenskou službu a nastoupit alternativní službu například v nemocnici.
26. K tvrzeným materiálním důvodům, tedy že si žalobce chce na území České republiky vydělat, neboť na Ukrajině měl malou mzdu, soud uvádí, že ekonomické důvody nejsou azylově relevantní (k tomu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 11. 2005, č. j. 1 Azs 84/2005 – 63). Na tomto místě soud poznamenává, že nedostatek pracovních příležitostí či finančních prostředků nečiní z cizince uprchlíka ve smyslu Úmluvy o právním postavení uprchlíků z roku 1951, kterou je Česká republika vázána.
27. K případné legalizaci pobytu žalobce na území České republiky soud považuje za potřebné zdůraznit, že výčet důvodů pro udělení azylu je taxativní. Právní úpravu pobytu cizinců na území České republiky obsahuje zákon o pobytu cizinců, jehož institutů mohl a může žalobce nadále využít. Již Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 22. 1. 2004, sp. zn. 5 Azs 37/2003, dovodil, že poskytnutí azylu je specifickým důvodem pro povolení k pobytu na území České republiky a nelze je zaměňovat s jinými legálními formami pobytu cizinců na území republiky tak, jak jsou upraveny zákonem o pobytu cizinců. Na tato rozhodnutí pak navazuje mj. i rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

24. 2. 2005, sp. zn. 7 Azs 187/2004, v němž je uvedeno, že: „[A]zylové řízení je prostředkem poskytnutí ochrany těm příslušníkům cizích států, kteří jsou na území státu původu vystaveni pronásledování ve smyslu tohoto zákona nebo kteří mají odůvodněný strach z takového pronásledování. Je patrné, že zákonodárce nekonstruoval toto řízení jako prostředek k legalizaci pobytu na území České republiky či jako možnost získat zde pracovní povolení. Jestliže tedy stěžovatel žádá o legalizaci pobytu v České republice, bude se muset podrobit režimu jiného zákona. Právní úpravu o pobytu cizinců na území ČR obsahuje zákon č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR, v platném znění, jehož institutů měl žadatel možnost využít a které dříve i úspěšně využíval.“

28. Lze proto uzavřít, že se žalovaný nedopustil žádného pochybení, neboť na základě zjištěných skutečností nezjistil žádnou rozhodnou skutečnost, jež by odůvodňovala udělení azylu žalobci ve smyslu ustanovení § 12, § 13, § 14, § 14a, § 14b zákona o azylu. Žalovaný řádně posoudil jak osobní situaci žalobce, tak i stav v jeho zemi původu.
29. S ohledem na všechny výše uvedené skutečnosti soud uzavírá, že žádné ze žalobních tvrzení o pochybení žalovaného neshledal důvodným. Soud má za to, že skutkový stav lze mít za dostatečně zjištěný a odpovídající okolnostem daného případu ve smyslu § 2 odst. 4 a § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) s tím, že rozhodnutí je taktéž přesvědčivě odůvodněno dle požadavků § 68 odst. 3 správního řádu. S ohledem na všechny výše uvedené skutečnosti soud žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. ve výroku rozsudku ad I. zamítl.
30. Současně výrokem ad II. podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. soud nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému žádné náklady nad rámec jeho úřední činnosti podle obsahu správního spisu nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

Ústí nad Labem dne 12. října 2020

8

75 Az 7/2019

JUDr. Petr Černý, Ph. D. v.r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)